

அரசாங்கத்தின் பிறப்பு

அரசாங்கம் ஆணை பிறப்பித்தவிட்டது, அரசாங்கம் அமுல் நடத்துகிறது என்றெல்லாம் பேசுகிறோம். பேசுகிறோமே தவிர, இந்த அரசாங்கம் பிறந்த வரலாறு என்ன என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டிருக்கிறோமா? இதைத் தெரிவிப்பதே இச் சிறு நூல். இதில் சுய ஆட்சியின் வட்சணம், ஜன ஆட்சி யென்றால் என்ன, பிரஜைகள் யார், பிரதிநிதிகள் எப்படித் தெரிந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள், அரசாங்கம் எப்படித் தோன்றுகிறது முதலிய பல விஷயங்கள், அரசியலில் முன்பின் பரிச்சயமில்லாதவர்களுக்கிட சல்பமாகத் தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய முறையில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

எழுதியது:

வெ. சாமிநாத சர்மா

மிரபஞ்ச ஜோதி பிரகாசலயம்
சென்னை :: புதுக்கோட்டை

W
NSI

77270

வேண்டுமானால்

அரசாங்கத்துக்கும் மக்களுக்கும் உள்ள தொடர்பு பிரிக்கமுடியாததென்பதை உணராமல், அரசாங்கம் வேறு, தாம் வேறு என்ற எண்ணங்களும், எதற்கும் அரசாங்கத்தின் மீதே குற்றஞ் சுமத்தி, கடமையை உணராது, செய்யாது, உரிமை கொண்டாடும் பொறுப்புணர்ச்சியற்ற தன்மையும், பாமர மக்களேயன்றி, துரதிருஷ்ட வசமாகப் படித்தவர்களிடையேயும் பரவி வரும் இந்நாளில், மக்களிடையே அரசியல் தர்மத்தை, அரசியல் ஆற்றை வளர்ப்பதற்கு ஆசிரியர் ஸ்ரீ வெ. சாமிநாத சர்மா அவர்களால் எழுதப்பெற்ற இந்நூலைக் குறைந்த விலைக்குப் பொது மக்களுக்கு வழங்கி, அவர்கள் கற்றுணருமாறு செய்வது சிறந்த பயனளிக்குமென, பல மாதங்களாகக் கருதிவந்த எனது எண்ணங்கள் சுடேறியமைக்குப் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். எம் தாலுகா மகா ஜனங்கள், இந்நூலைக் கவனத்துடன் திரும்பத் திரும்பக் கற்றும், கற்றவர்கள், கல்லாதவருக்குச் சொல்லியும், பலரும் படிப்பதற்கு இந்நூலை வழங்கியும், வாங்கியும் அனைவரும் பயனடைய வேண்டுமென விரும்புகிறேன்.

எனது நோக்கத்தை யறிந்து, வேண்டுகோளுக்கிசைந்து பாதி விலையில் இந்நூலை விசேஷ வெளியீடாக அச்சிட்டுத்தர முன்வந்த இந்நூலை வெளியிடும் உரிமையாளர்களான புதுக்கோட்டை பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலய நிர்வாகிகளுக்கும், ஆசிரியர் ஸ்ரீ வெ. சாமிநாத சர்மா அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றி உரியதாகுக!

ரா. கிருஷ்ணசாமி

தலைவர்

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் தாலுகா காங்கிரஸ் தேர்தல் பிரசாரக் கமிட்டி.

அரசாங்கத்தின் பிறப்பு

எழுதியது
வெ. சாமிநாத சாமி

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசாராலயம்

சென்னை :: புதுக்கோட்டை

பிரகராலயத்தின் வார்த்தை

எமது நண்பர் ஸ்ரீ ரா. கிருஷ்ணசாமிந் ராயுடு அவர்கள், தமது தாலாகா மகாஜனங்களி டையே அரசியலறிவு பெறவேண்டுமென்ற நன்னைக்கத்துடன், இந்நூலைப் பாதி விலைக்கு அவர்களுக்கு வழங்க முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருப்பதற்காக நாங்கள் பெரிதும் மகிழ்ச்சி யடைகிறோம்; அவருக்கு எங்கள் வந்தனத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். அவருடைய இந்த நன்முயற்சியைப் பின் பற்றி மற்ற தாலாகாக்களிலுள்ள அன்பர் களும், தங்கள் தங்கள் தாலாகா மகாஜனங் களிடையே அரசியலறிவு பெற முயற்சி எடுத் துக்கொள்வார்களானால், தமிழர்கள், எல்லா வகையிலும் சிறப்புற்று விளங்குவார்கள். அப் படி விளங்கக்கூடிய காலம் விரைவிலே வருமாக!

புதுக்கோட்டை }
2-10-51

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரகராலயம்

பொருளடக்கம்

பக்கம்

வாசகர்களுக்கு	...	4
1. சுய ஆட்சி	...	7
2. ஜன ஆட்சி	...	12
3. பிரஜைகள்—பிரதிநிதிகள்	...	16
4. அரசாங்கம்	...	24

வாசகர்களுக்கு

(முதற் பதிப்பு)

யாருக்குமே சொந்தம் கொண்டாடுவதில் ஒரு சந்தோஷம் உண்டு. 'என் சொந்த வீடு, என் சொந்தத் தோட்டம்' என்று சொல்லிக்கொள்வதில் நாம் ஒவ்வொருவரும் எவ்வளவு பெருமையடைகிறோம்? சொந்த முயற்சியில், சொந்த உழைப்பில், நமக்கு அதிகமான திருப்தி ஏற்படுகிறது; அதிகமான இன்பத்தை அனுபவிக்கிறோம். நமது தோட்டத்தில் நாம் நீர்பாய்ச்சி விளைந்த ஒரிரண்டு கத்தரிக்காயைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்து எவ்வளவு திருப்தியடைகிறோம்? அதனைச் சமைத்துச் சாப்பிடுகிறபோது எவ்வளவு ருசியை அனுபவிக்கிறோம்? இங்ஙனமே சொந்தமாயுள்ள பொருள்களைப் பேணிப் பாதுகாப்பதிலே நாம் அதிகமான சிரத்தை காட்டுகிறோம். நமது வீடு; சிறிய மண் குடிசைதான். ஆனாலும் அதனைச் சுத்தமாக வைத்திருக்கப் பாடுபடுகிறோம். அதனை அடிக்கடி பழுது பார்த்து அதன் ஆயுளை நீடிக்க வைக்கிறோம். அந்தச்சிறிய குடிசையில் படித்தாலோ படுத்தாலோதான் நமக்கு நிம்மதி உண்டாகிறது. இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம், சொந்தமாயுள்ளவற்றின்மீது நாம் கொண்டுள்ள பற்றுதான். நம்மீது நமக்கு எப்படி அபிமானம் இருக்கிறதோ அப்படியே நம்முடையவற்றின் மீதும் நமக்கு அபிமானம் இருக்கிறது. நாம் எப்படி நல்லமுறையில் இருக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறோமோ அப்படியே நம்முடையனவும் நல்ல முறையில் இருக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறோம்.

நம்முடையவை, நமக்குச் சொந்தம் என்று சொல்லிக்கொள்ளக் கூடியவை வீடு, தோட்டம் முதலியவை மட்டுந்தானா? இல்லை. இவற்றைக் காட்டிலும் பெரியவையும், ஆனால் சூட்சுமமாயிருக்கப்பட்டவையும், சூட்சுமமாயிருந்தாலும் நீண்ட காலமாக இருந்தும், இனி இருக்கப் போகின்றவையும், அப்படி இருப்பதோடுமட்டு மல்லாமல் வளர்ந்து கொண்டு போகக்கூடியனவுமான பல, நமக்குச் சொந்தமா யிருக்கின்றன. இவை நம்மை விட்டுப் பிரிந்திருக்க மாட்டா. நாமும் இவற்றை விட்டுப் பிரிந்திருக்க முடியாது.

இவை என்னென்ன? முதலாவது நாடு; இரண்டாவது பாஷை; மூன்றாவது நாகரிகம். சொந்தம் என்று நாம் சொல்லிக்கொள்ளுகின்ற மற்ற யாவும் இந்த மூன்றனுள் அடங்கும். இவை மூன்றையும் பற்றி நினைக்கிறபோதே, நம்மையறியாமல் நமக்கு இவற்றின்மீது ஒருவித அன்பு ஏற்படுகிறது. இவற்றின் மூலம் நம்மை நாம் சுலபமாக அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இவற்றிற்கு நாம் மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்ற உணர்ச்சி உண்டாகிறது.

ஆகவே, நமது வீட்டு விஷயங்களில் நாம் எப்படி கவனஞ் செலுத்தி வருகிறோமோ அதைப்போல், அதைக்காட்டிலும் அதிகமாக, நமது நாடு, நமது பாஷை, நமது நாகரிகம் இவற்றின் மீது கவனஞ் செலுத்தவேண்டும். இவை சம்பந்தப்பட்ட ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் நன்றாக அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

இப்படி நமது நாட்டைப் பற்றியோ, பாஷையைப்பற்றியோ, நாகரிகத்தைப் பற்றியோ தெரிந்து கொள்வதற்கு முன்னர், இவற்றைப்பற்றிய பொதுவான உண்மைகள், பொதுவான லட்சணங்கள் சிலவற்றையேனும் நன்கு தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

உதாரணமாக, நமது நாட்டின் அரசியலைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்வதற்கு முன்னர், அரசியலின் பொதுவான லட்சணங்கள், பொதுவான அனுஷ்டான முறைகள் முதலியவற்றைப்பற்றி ஒரு சிறிதேனும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமா? தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசையை நமது சகோதரர்களுக்கு உண்டுபண்ணவே இச்சிறு நூல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

அரசியலில் முன்பின் பரிச்சயமில்லாதவர்கள் கூட, கூடியமட்டில் சுலபமாகப் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் இதனை எழுத முயற்சி செய்திருக்கிறேன். ஆம்; முயற்சிதான் செய்திருக்கிறேன். எழுதியிருக்கிறேன் என்று துணிந்து கூற எனக்குத் தைரியமில்லை. ஏனென்றால், அரசியல் ஒரு சிக்கலான சாஸ்திரம். அதனைப் புரிந்துகொள்வதே கடினம்; புரியவைப்பது மிகவும் கடினம். இதில் எவ்வளவு நூரம் வெற்றி யடைந் திருக்கிறேனென்பது எனக்குத் தெரியாது; இதனைப் படித்தவர்கள்தான் கூறவேண்டும்.

இதைத் தொடர்ந்து இன்னும் சில நூல்கள் இதே வரிசையில் வெளியிட உத்தேசம். அன்பர்களின் ஆசி தேவை.

1. சுய ஆட்சி

இப்பொழுது நம்மை ஆளுகின்ற அரசாங்கம் நம்முடைய அரசாங்கம்- அது சரியாக நடந்து கொண்டாலும் தவறாக நடந்து கொண்டாலும், நல்லது செய்தாலும் கெட்டது செய்தாலும், அதனை உலகத்திலுள்ள மற்ற அரசாங்கங்கள் புகழ்ந்தாலும் இகழ்ந்தாலும், எல்லாவற்றிலும் நமக்குப் பங்குண்டு. ஏனென்றால் அரசாங்கத்தினுடைய சிறிய அமிசம் நாம். நம்முடைய பெரிய அமிசம் அரசாங்கம். அதாவது அரசாங்கத்தை வகுத்துப் பார்த்தால் ஈவு நாமாகிறோம்; நம்மைப் பெருக்கிப் பார்த்தால் மொத்தம் அரசாங்கமாகிறது. இதை வேறுவிதமாகவும் சொல்லலாம். அரசாங்கம் ஒரு மரமானால் அதில் நாம் ஒரு சிறுவேர். மரமின்றி வேரில்லை; வேரின்றி மரமுமில்லை. மரம், பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்துப் பலன் தருகிறதென்று சொன்னால் அதற்கு வேர் தான் காரணமாயிருக்கிறது. வேர் அழுகிப்போனால் மரம் பட்டுப்போகிறது. அதுபோல அரசாங்கமில்லாவிட்டால் நாமில்லை; நாமில்லாவிட்டால் அரசாங்கமில்லை. அப்படியே அரசாங்கம் எப்படி இருக்கிறதோ அப்படித்தான் நாமிருக்கிறோம். நாம் எப்படி இருக்கிறோமோ அப்படித்தான் அரசாங்கம் இருக்கிறது. நாம் நமது கடமையை ஒழுங்காகச் செய்துகொண்டிருப்பதைப் பொறுத்துத்தான் அரசாங்கம் தனது கடமையை ஒழுங்காகச் செய்துகொண்டிருக்கிறது. ஆகவே அரசாங்கம் வேறு, நாம், அதாவது ஜனங்கள் வேறு அல்ல; ஒன்றே.

இப்படி நம்முடைய அரசாங்கமென்று பரிபூரண பாத்தியதையோடும் மிகப் பெருமையோடும் சொல்லிக்கொள்வது எப்பொழுதிலிருந்து சாத்தியமாயிற்று? 1947-ம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதம் பதினைந்தாம் தேதியிலிருந்து. நமது நாட்டுச் சரித்திரத்திலேயே இது மிகவும் முக்கியமான நாள். பிரத்யொரு வருஷமும் ஆகஸ்ட் மாதம் பதினைந்தாம் தேதியை நாம் ஒரு

திருவிழாவாகவே கொண்டாடி வருகிறோம்; கொண்டாடி வருவது நமது கடமை. கொண்டாட்டம் என்று சொன்னால், வேடிக்கை விளையாட்டுகளிலும், பந்தி பந்தியாக உட்கார்ந்து விருந்து சாப்பிடுவதிலும், அன்றைய பொழுதைப் போக்கிவிடக்கூடாது. அன்று, நமது அரசாங்கமும் நாமும் எந்நாளும் ஒன்றுயிருந்து கொண்டிருக்கக்கூடிய வகையில் நமது கடமையைச் செய்துகொண்டுவருவதாக நாம் ஒவ்வொருவரும் பிரமாணம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்; ஒவ்வொரு வருஷமும் இதைச் செய்துவரவேண்டும்.

நம்முடைய அரசாங்கத்தைப்பற்றியும் அதன் அமைப்பைப்பற்றியும் தெரிந்துகொள்வதற்கு முன்னர், சுய ஆட்சி என்றால் என்ன, ஜன ஆட்சி என்பது எது அந்த ஜன ஆட்சியைப் பிரதிபலித்துக் காட்டும் பிரதிநிதி சபையென்கிற சட்ட சபை எவ்வாறு அமைகிறது, அந்தப் பிரதிநிதி சபையிலிருந்து அரசாங்கம் எங்ஙனம் பிறக்கிறது முதலிய பொதுவான சில விஷயங்களைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள முற்படுவோம்.

அரசாங்கம் வேறு, ஜனங்கள் வேறு அல்ல, ஒன்றேயென்று சொன்னீர்களே அதன் அர்த்தம் என்ன என்று நீங்கள் கேட்கலாம். ஒன்று என்றால் நோக்கத்தில் ஒன்று, அதாவது ஒரே நோக்கமுடைய வரா யிருத்தல் என்றே அர்த்தம். அந்த ஒரே நோக்கம் என்னவென்றால், ஒரேமாதிரியான நன்மையை நாடுதல்தான். அரசாங்கமும் ஜனங்களும் பரஸ்பரம் ஒருவருடைய நன்மையை மற்றொருவர் நாடவேண்டும். இருவரும் சேர்ந்து, இருவரும் அல்லாத மற்றவர்களுடைய, அதாவது உலகத்தினருடைய நன்மையை நாடவேண்டும்.

இப்படி அரசாங்கமும் ஜனங்களும் ஒன்றுயிருப்பதற்கு, ஒரே நோக்கமுடையவரா யிருப்பதற்கு முடியுமா? முடியும்; நிச்சயமாக முடியும். எந்த நிலைமையில்?

முதலாவது, அரசாங்கத்தை நடத்துகின்றவர்களும் ஜனங்களும் ஒரே நாட்டில் வசிக்கின்றவர்களாயிருக்கவேண்டும். இரண்டாவது, ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களாயிருக்கவேண்டும். மூன்றாவது, ஒரே நாகரிகத்தைப் பின்பற்றுகிறவர்களாயிருக்கவேண்டும். நான்காவது, ஒரே பாஷையைப் பேசுகிறவர்களாயிருக்கவேண்டும்.

இவை நான்கும் முக்கியமானவை. இந்த நான்கு வட்சணங்களும் கூடியிருந்தால், அரசாங்கத்தை நடத்துகின்றவர்களும் ஜனங்களும், ஒருவரையொருவர் நன்றாக அறிந்துகொள்வார்கள்; அதாவது ஒரு வருடைய சுகதுக்கங்களும், கஷ்டநிஷ்டரங்களும் மற்றொருவருக்குச் சுலபமாகத் தெரியும். இதனால் இருவருக்குமிடையே சகோதர உணர்ச்சி உண்டாகிவளரும். இருசாராரும் சேர்ந்து நாட்டின் க்ஷேமத்திற்காக உழைப்பார்கள்; அதாவது மேலே சொன்னபடி, ஒரே நோக்கமுடையவர்களாக, ஒரே மாதிரியான நன்மையை நாடுபவர்களாக இருப்பார்கள்.

அரசாங்கத்தை நடத்துகின்றவர்களும் ஜனங்களும் இங்ஙனம் ஒரே நோக்கமுடையவர்களாகவும் ஒரே மாதிரியான நன்மையை நாடுபவர்களாகவும் இருந்தால்மட்டும் போதாது. இவர்கள் எந்த விதத்திலும் மற்றவர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாயிருக்கக்கூடாது. வேறு ஒரு நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லது வேறு அரசாங்கத்தினர், இவர்கள்மீது அதிகாரம் செலுத்தக்கூடாது. இவர்கள், தங்கள் இஷ்டப்படி தங்கள் விவகாரங்களை நடத்திக்கொண்டு போகவேண்டும். அரசாங்கத்தை எப்படி நடத்தவேண்டும், ஜனங்களுக்கு அனுகூலமாக என்னென்ன செய்யவேண்டும். சிறுவர் சிறுமியர்களுக்கு எந்த விதமான கல்வி போதிக்கவேண்டும், இப்படிச் சகல விஷயங்களும் இவர்களுடைய விருப்பப்படியே நடைபெறவேண்டும். இப்படித் தங்களுக்கு இஷ்டமான வகையில் காரியங்களைச் செய்துகொண்டு போகிறபோது, இவர்கள் சிலதப்புகள் செய்ய நேரிட

லாம். அதற்குக்கூட, தவறுகள் செய்வதற்குக்கூட இவர்களுக்கு உரிமை இருக்கவேண்டும். தவறுகள் உண்டாவது சகஜம். இந்தத் தவறுகளைத் திருத்திக் கொள்ள இவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் இருக்கவேண்டும். அதற்கு, இவர்களே இவர்கள் விவகாரங்களை நடத்திக்கொண்டு போனால்தானே முடியும்? போதிய அனுபவமில்லாததினாலோ, அஜாக்கிரதையினாலோ சில சமயங்களில் ஒருவர் தவறு செய்துவிட்டால், அதற்காக அவரை, திறமையில்லாதவரென்றே அவருடைய விவகாரங்களை அவரே நடத்திக்கொண்டுபோக முடியாதவரென்றே சொல்லிவிட முடியாதல்லவா?

எந்த நாட்டில் அரசாங்கத்தை நடத்துகின்றவர்களும் ஜனங்களும் ஒரே மாதிரியான நோக்கமுடையவர்களாகவும் ஒரே மாதிரியான நன்மையை நாடுகிறவர்களாகவும், தங்களுடைய சகல விவகாரங்களையும் தங்களிடப்பட்டி நடத்திக்கொண்டு போகிறவர்களாகவும் இருக்கிறார்களோ அந்த நாட்டில் நடைபெறுகிற ஆட்சிக்குத்தான் சுய ஆட்சி என்று பெயர்.

இந்த ஆட்சிதான் இயற்கையானது; நியாயமானது. இதனைப் பெறவும், இதன் கீழ் வாழவும், மனிதனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவருக்கும் உரிமையுண்டு. இதனாலேயே திலகர் பெருமான் 'சுயராஜ்யம் எனது பிறப்புரிமை' என்று கூறினார்.

இந்தப் பிறப்புரிமையைப் பெறுவதற்காக உலகத்தில் எத்தனை போராட்டங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன? எத்தனை பேர் எத்தனை விதமான தியாகங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள்? அவர்களுடைய வரலாறுகளை நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்; அவர்கள் சொன்ன மொழிகளையும், செய்த தியாகங்களையும் நாம் அடிக்கடி சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் நம்முடைய சுயராஜ்யத்தை நாம் எப்படிச் காப்பாற்றிக்கொண்டு வரவேண்டுமென்பது நன்கு தெரியும்.

சுய ஆட்சி ஏன் தேவை, எதற்காக இத்தனைப் போராட்டங்கள் நடைபெற்றன என்று நீங்கள் கேட்கிறீர்களா? சுய நிலையிலிருக்க என்று இதற்குச் சுருக்கமாக ஒரு வரியில் விடை கூறிவிடலாம். சுய நிலைதான் சுதந்திர நிலை; இயற்கை நிலை. சுதந்திர நிலையில், அதாவது சுய ஆட்சியின் கீழுள்ள ஜனங்கள் தான், எல்லா விதத்திலும் நன்றாக வாழமுடியும். அவர்களுடைய சொந்த சக்திகள் வெளிப்படுவதற்கு சிறைய சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்கும். கலை, இலக்கியம் முதலியவை செழுமையடையும். 'நம்முடைய நாகரிகத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காகவே நாம் சுய ராஜ்யம் கேட்கிறோம்' என்று மகாத்மா காந்தி ஒரு சமயம் கூறினார்.

ஆகவே ஒரு நாட்டில் சுய ஆட்சி நடைபெறுகிறது என்று சொன்னால், அந்த நாட்டு ஜனங்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளவும் அதிகாரம் செலுத்தவும் சந்தர்ப்பங்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதே அர்த்தம். கிரீஸ் தேசத்தில் முன்னொரு காலத்தில் எப்பிக்டிடீட்ஸ்¹ என்ற ஓர் அறிஞன் இருந்தான். அவன் என்ன கூறியிருக்கிறான் என்பதைக் கேளுங்கள் :—

‘எவனொருவன் தன்னிஷ்டப்படி வாழ்க்கையை நடத்துகிறானோ, எவன் கட்டாயத்திற்கும், நிர்ப்பந்தத்திற்கும், பலாத்காரத்திற்கும் உட்படுத்தப்படாமலிருக்கிறானோ, எவனுடைய போக்குகள் தடைப்படாமலிருக்கின்றனவோ, எவனுடைய ஆசைகள் பூர்த்தியடைகின்றனவோ, எவனுடைய துவேஷங்கள் சேகரிக்கப்பட ஏதுவில்லாமற் போகிறதோ அவன்தான் சுதந்திர புருஷன்.’

சுய ஆட்சியின்கீழ், ஜனங்கள், இந்த மாதிரியான சுதந்திர புருஷர்களாகவே இருப்பார்கள்.

¹ Epicæstus.

2. ஜன ஆட்சி

சுய ஆட்சி என்பது பொதுவானது. இது நடைமுறையிலே வருகிறபோது பல கிளைகளாகப் பிரிகின்றது. இந்தக் கிளைகளுக்கு ஆட்சி முறைகள் அல்லது அரசாங்க அமைப்புகள் என்று பெயர். இந்த ஆட்சி முறைகள் பலவாறானும் முக்கியமானவை மூன்றுதான். ஒன்று, ஜனங்களுக்காக ஒருவர் நடத்தும் ஆட்சி; இரண்டு, ஜனங்களுக்காக ஒரு சிலர் நடத்தும் ஆட்சி; மூன்று, ஜனங்களுக்காக ஜனங்களே நடத்தும் ஆட்சி. முதலாவதை, மன்னர் ஆட்சி அல்லது முடியாட்சி என்று அழைப்பர்; இரண்டாவதை, பிரபுத்துவ ஆட்சி அல்லது மேன்மக்களாட்சி என்று அழைப்பர்; மூன்றாவதை, குடியாட்சி அல்லது ஜன ஆட்சி என்று அழைப்பர். இவற்றை வேறு விதமாகவும் சொல்லலாம்: 1. ஒருவர் ஆட்சி; 2. ஒரு சிலர் ஆட்சி; 3. பலர் ஆட்சி. இன்னும் பல ஆட்சி முறைகளைச் சொல்வதுண்டு. ஆனால் அவை யாவும் இந்த மூன்று முக்கியமான பிரிவுகளுக்குள்ளேயே அடங்கும்.

இந்த மூன்றுவித ஆட்சி முறைகள் ஒவ்வொன்றிலும் நன்மைகளுமுண்டு; தீமைகளுமுண்டு. ஒரு நீருற்று பரிசுத்தமா யிருந்தாலும், அதிலிருந்து பிறக்கிற நதிகள் போகப்போக எப்படி பலவித அழுக்குகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு விடுகின்றனவோ, அப்படி அழுக்குகள் சேர்ந்திருந்தாலும், அந்த நதிகளினால் அநேக நன்மைகள் உண்டாகின்றனவோ, அதுபோல, சுய ஆட்சியிலிருந்து பிறக்கிற மேற் சொன்ன மூன்று வித ஆட்சி முறைகளும் நாளாவட்டத்தில் களங்கப்பட்டுவிடுகின்றன. இருந்தாலும் அவற்றினால் நன்மைகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. எல்லாம், ஆட்சி செய்கிறவர்களைப் பொறுத்தும், அந்த ஆட்சிக்குட்பட்டிருக்கிறவர்களைப் பொறுத்தும் இருக்கின்றன.

மூன்றுவ்ந்த ஆட்சி முறைகளில் ஏதேனும் ஒரு விதமான ஆட்சி முறைதான் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் நடைபெறுதல் கூடும். இந்த ஒருவித ஆட்சி முறையே, வேறு வேறு உருவங்கொண்டோ அல்லது வேறு வேறு பெயருடனோ நடைபெறலாம். அது வேறு விஷயம். அடிப்படையில் மேற்சொன்ன மூன்றில் ஏதோ ஒன்றுதான் இருக்கும். ஆனால் சில நாடுகளில், இந்த மூன்றுவித ஆட்சி முறைகளும் கலந்த ஓர் ஆட்சி முறை நடைபெறுவதுண்டு. இதற்குக் கலப்பு ஆட்சி முறையென்று பெயர். உதாரணமாக, இங்கிலாந்தில் இத்தகைய கலப்பு ஆட்சி முறையே நடைபெறுகின்றது. அங்கு மன்ன ராட்சிக்கு அடையாளமாக அரசர் இருக்கிறார்; பிரபுத்துவ ஆட்சியைக் குறிக்க பிரபுக்கள் சபை இருக்கிறது; ஜன ஆட்சிக்காக காமன்ஸ் சபை என்று அழைக்கப்படுகிற பொதுமக்கள் சபை இருக்கிறது.

உலகத்தின் பெரும்பாலான நாடுகளில் ஆதியில் மன்னராட்சியே நடைபெற்று வந்தது. இதற்குத் தான் அதிக சிறப்பு இருந்தது. ஜனங்கள் இதனையே பெரிதும் மதித்து வந்தார்கள். சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு இதன் செல்வாக்கு குறைந்துவிட்டது. இதற்குப் பதில் பிரபுத்துவ ஆட்சி அல்லது மேன் மக்களாட்சி ஏற்பட்டு நடைபெற்று வந்தது. இதுவும் காலக்கிரமத்தில் மறைந்துவிட்டது. தற்போது ஜன ஆட்சியே நடைபெறுகிறது. இதற்குத்தான் இப் பொழுது அதிக மதிப்பு. இதிலும் மற்ற ஆட்சி முறைகளிலுள்ளதைப்போல் தீமைகள் உண்டு. ஆனால் இந்தத் தீமைகளை, ஜனங்கள் மனம் வைத்தால், சுலபமாகப் போக்கிக்கொண்டுவிடலாம்; மற்ற ஆட்சி முறைகளில் முடியாது. தவிர, இந்த ஜன ஆட்சியின் கீழ், ஜனங்கள், தங்கள் சுய நிலையை உணரமுடியும்; தங்கள் சக்திகளை வெளிப்படுத்துவதற்கான சந்தர்ப்பங்களையும் சாதனங்களையும் அதிகமாகப் பெற முடியும். இதனால் சுய ஆட்சியென்பது ஜன ஆட்சியில் தான் சாத்தியமென்பது பெறப்படுகிறது. அதாவது

ஜன ஆட்சிதான் உண்மையான சுய ஆட்சி. இத் தகைய காரணங்களினாலேயே இந்த ஜன ஆட்சிக்கு அதிக மதிப்பு.

ஜன ஆட்சியென்றால் ஜனங்களுடைய ஆட்சி; அதாவது ஜனங்களே ஜனங்களை ஆளுகிறார்கள் என்று அர்த்தம். 'என்ன வேடிக்கை இது, ஜனங்களே ஜனங்களை எப்படி ஆளமுடியும், இது சாத்தியமா' என்று நீங்கள் கேட்கலாம். இப்பொழுது சாத்திய மில்லாவிட்டாலும், முன்னொரு காலத்தில் சில நாடுகளில் இது சாத்தியமாகவே இருந்தது. உதாரணமாக, இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முந்தி கிரீஸ் தேசத்திலும், பிறகு இத்தலியில் சில சிறிய நாடுகளிலும் ஜனங்களே ஜனங்களை ஆண்டு வந்தார்கள். அதாவது ஜனங்கள், ஒரே சமயத்தில் ஆளுகின்றவர்களாகவும் அந்த ஆளுகைக்குட்பட்டிருக்கிறவர்களாகவும் இருந்தார்கள். இந்த ஆளுகை நடைபெற்ற பிரதேசங்களின் விஸ்தீரணமெல்லாம் ஒரு சில சதுரமைல்களே; ஜனத்தொகை ஒரு சில ஆயிரம் பேரே. இப்படிச் சூறுகிய எல்லையும் குறைந்த ஜனத்தொகையுடைய இடங்களில் எல்லா ஜனங்களும் எல்லா ஜனங்களையும் நன்றாக அறிந்துகொள்வதற்கும், ஒருவருக்கொருவர் கலந்து பழகுவதற்கும் சந்தர்ப்பங்கள் இருந்தன; அவகாசமும் இருந்தது. இதனால் எல்லா ஜனங்களும் அரசாங்கத்தை நடத்துவதில் பங்கு கொள்ள முடிந்தது. அது சுலபமாகவும் இருந்தது. இப்படி எல்லா ஜனங்களும் சேர்ந்து நடத்துகின்ற ஆட்சிக்கே நேர்முகமான ஜன ஆட்சியென்று பெயர். இதுதான் உண்மையான, கலப்படமில்லாத ஜன ஆட்சியென்று கூறுவர் அறிஞர்.

இப்பொழுது, நாடுகள் விஸ்தீரணத்தில் பெருகி விட்டன. ஜனத்தொகை அதிகரித்துவிட்டது. ஒரே நாட்டில் வசிக்கிற ஜனங்கள் ஒருவரையொருவர் நேரில் அறிந்து கொள்வது சுலபமான காரியமில்லை. அதற்கு வேண்டிய அவகாசமுமில்லை. இதனால், ஒரு நாட்டில் வசிக்கும் எல்லா ஜனங்களும் அந்த நாட்டின் ஆட்சி முறையில் நேர்முகமாகப் பங்குகொள்ள

முடிவதில்லை. இதற்காக இவர்கள், தங்கள் சார்பாக ஆட்சி செய்ய, ஆளும் பொறுப்பை ஏற்று நடத்த, ஒரு சிலரைத் தெரிந்தெடுக்கிறார்கள்.

ஆகவே, ஜனங்களே ஆளுகிறார்களென்று சொன்னால், ஆளும் உரிமையுடையவர்களா யிருக்கிறார்கள், ஆளும் அதிகாரத்தையும் சந்தர்ப்பத்தையும் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதே இப்பொழுது அர்த்தம். இந்த அர்த்தத்தில் பார்க்கிறபோது, இப்பொழுது உலகத்துப் பெரும்பாலான நாடுகளில் நடைபெறுகிற ஜன ஆட்சியை, சுத்தமான ஜன ஆட்சியென்று சொல்ல முடியாது. இதைப்பற்றிப் பின்னரும் பேசுவோம்.

3. பிரஜைகள் — பிரதிநிதிகள்

ஜனங்கள், தங்கள் ஆளும் உரிமையையும் அதி காரத்தையும் செலுத்த ஒரு சிலரைத் தெரிந்தெடுக்கிறார்களல்லவா, இந்தச் சிலருக்குப் பிரதிநிதிகள் என்று பெயர். இவர்கள் ஜனங்களுடைய அபிப் பிராயத்தைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறவர்கள்.

இந்தப் பிரதிநிதிகளைத் தெரிந்தெடுப்பது ஓர் உரிமை; முக்கியமான உரிமை; புனிதமான உரிமை. இந்த உரிமையுடையவர்கள், தங்கள் நாட்டில் எந்த விதமான ஆட்சி முறை இருக்கவேண்டும், அதனை எந்தெந்த வகையில் ஒழுங்காக நடத்திவரவேண்டும் என்பவைகளையெல்லாம் நிர்ணயிப்பதற்குத் தகுதியுடையவர்களாகிறார்கள். இவர்களுடைய தகுதிக்கு அடையாளமாக இருப்பதுவே இந்த உரிமை.

ஆனால் இந்த உரிமை எல்லோருக்கும் கிடையாது. ஜனங்கள், தங்களுடைய பிரதிநிதிகளாகச் சிலரைத் தெரிந்தெடுக்கிறார்களென்று சொன்னால், ஒரு நாட்டில் வசிக்கும் எல்லா ஜனங்களும் என்று அர்த்தமல்ல; வயது வந்த ஜனங்கள் என்றே அர்த்தம்.

சமீப காலம் வரை இந்த உரிமை பெண்களுக்கு இல்லாமல் இருந்தது; ஆண்களுக்கு மட்டுமே இருந்தது. சில நாடுகளில் குறிப்பிட்ட ஓரளவு சொத்து உடையவர்கள், கல்வியறிவு படைத்தவர்கள் முதலிய இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு மட்டுமே இந்த உரிமை இருந்தது. இவை எல்லாம், இந்த வித்தியாசங்கள், வரம்புகள் எல்லாம் பெரும்பாலான நாடுகளில் நீக்கப் பட்டுவிட்டன. இப்பொழுது, ஆணையிருந்தாலும் பெண்ணையிருந்தாலும், வயது வந்த எல்லோருக்கும் இந்த உரிமை யுண்டு.

வயது வந்தவர்கள் என்றால் எத்தனை வயது வந்தவர்கள்? சில நாடுகளில் பதினெட்டு வயதானவரா

யிருக்கவேண்டும்; பெரும்பாலான நாடுகளில் இருபத்தோரு வயதானவராயிருக்கவேண்டும். இன்னும் சில நாடுகளில் சித்தசுவாதீனமுடையவராயிருக்கவேண்டும்; கடுமையான குற்றங்கள் செய்து தண்டிக்கப்பெறுதவராயிருக்கவேண்டும். அதாவது, பதினெட்டு வயதானவராயிருந்தாலும் இருபத்தோரு வயதானவராயிருந்தாலும், சித்தசுவாதீனமில்லாதவர்களாகவும் கடுமையான குற்றங்கள் செய்து தண்டிக்கப்பட்டவர்களாகவும் இருந்தால் அவர்களுக்கு இந்த உரிமை கிடையாது.

பிரதிநிதிகளைத் தெரிந்தெடுக்கும் இந்த உரிமையுடையவர்களே பிரஜைகள். இந்தப் பிரஜைகளில் பெரும்பாலோரின் விருப்பப்படியே ஆட்சி முறை நடைபெறுகின்றது. பெரும்பாலோரால் இயற்றப்படுகின்ற அல்லது அங்கீகரிக்கப்படுகின்ற சட்டதிட்டங்களே அமுலுக்கு வருகின்றன. எனவே, ஜன ஆட்சி என்று சொன்னால், அது பெரும்பாலோர் ஆட்சியையே குறிப்பதாயிருக்கிறது. ஆங்கிலத்தில் இதற்குப் பொதுவான பெயர் டெமாக்ரஸி¹ என்பது.

பிரதிநிதிகளைத் தெரிந்தெடுக்கிற இந்த உரிமையை உபயோகிப்பதற்கு ஒரு கருவியாயிருப்பது ஒட்டு. 'எங்களுடைய பிரதிநிதிகளாக இன்னினனரைத் தெரிந்தெடுக்கிறோம்' என்ற தங்கள் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்க, ஜனங்களுக்கு, அதாவது பதினெட்டு வயதோ, இருபத்தோரு வயதோ அடைந்தவர்களுக்கு ஒரு சாதனம் வேண்டுமல்லவா, அந்தச் சாதனந்தான் இந்த ஒட்டு. பார்க்கப்போனால் ஒரு காகிதத்தான் இது. ஆயினும் இதற்குள்ள மதிப்பு மிகவும் அதிகம். எப்படி, பிரதிநிதிகளைத் தெரிந்தெடுக்கிற உரிமையானது முக்கியமானதென்றும் புனிதமானதென்றும் மேலே சொன்னோமோ அதைப்போல், அந்த உரிமையை உபயோகிப்பதற்குக் கருவியாயிருக்கிற ஒட்டும் மதிப்புடையதாகக் கருதப்படுகிறது. இந்தக் கருவியின் பெயராலேயே இந்த

உரிமையும் அழைக்கப்படுகிறது: அதாவது ஒட்டுரிமை என்று அழைக்கப்படுகிறது. இந்த ஒட்டுரிமையுடையவர்கள் ஒட்டர்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். பிரஜைகள் என்றால், ஏற்கனவே சொன்னபடி, இந்த ஒட்டர்களையே குறிக்கும்.

பிரதிநிதிகளைத் தெரிந்தெடுப்பதற்காக, ஒரு நாடு அல்லது ஒரு மாகாணம், பல பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்படும். இப்படிப் பிரிக்கப்படுகிற பகுதிகள், ஏற்கனவே பூகோள ரீதியாகவும், நிருவாக செளகரியத்தை அனுசரித்தும் பிரிக்கப்பட்டுள்ள பகுதிகளையொத்தனவாகவே இருக்கும். உதாரணமாக, நமது இந்தியா, பல மாகாணங்களாகவும், ஒவ்வொரு மாகாணமும் பல ஜில்லாக்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவல்லவா, இந்தப் பிரிவினைகளில், ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும், அதேபோல் ஒவ்வொரு ஜில்லாவுக்கும் இத்தனை இத்தனை பிரதிநிதிகள் என்று நிர்ணயிக்கப்படும்.

இப்படி நிர்ணயிக்கப்படுகிற பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கை, எல்லா மாகாணங்களுக்கும் அல்லது எல்லா ஜில்லாக்களுக்கும் ஒரே மாதிரியாக இராது; இருக்கவும் முடியாதல்லவா? ஏனென்றால், ஒவ்வொரு மாகாணமும், ஒவ்வொரு ஜில்லாவும், விஸ்தீரணத்திலும் ஜனத்தொகையிலும் வித்தியாசப்பட்டிருக்கும். இதனால், இத்தனை ஆயிரம் பேருக்கு ஒரு பிரதிநிதி, அல்லது குறிப்பிட்ட ஓர் எல்லைக்குட்பட்ட ஒரு பிரதேசத்திற்கு ஒரு பிரதிநிதி என்று ஒரு விகிதாசாரம் இருக்கும்.

இப்படி ஜனவாரியாகவும் பிரதேச வாரியாகவும் பிரதிநிதிகள் தெரிந்தெடுக்கப்படுவதோடு, தொழில் வாரியாகவும் சில நாடுகளில் பிரதிநிதிகள் தெரிந்தெடுக்கப்படுவதுண்டு. இன்னும், விசேஷ நலன்களுக்கென்று, உதாரணமாக, விவசாயம், வர்த்தகம், கல்வி, மதம் முதலியவற்றிற்கென்றும், சிறுபான்மையோராயுள்ள சமூகத்தினருக்கென்றும் இப்படிச்

சில சில பிரதிநிதிகள் தெரிந்தெடுக்கப்படுவர்; அல்லது அரசாங்கத்தினால் நியமிக்கப்படுவர். இப்படி நியமிக்கப்படுகிறவர்களுக்கு நியமன அங்கத்தினர் என்று பெயர். ஆனால் எல்லா நாடுகளிலும் இந்த நியமன முறை கிடையாது; சில சில நாடுகளில் மட்டுமே உண்டு. இப்படி நியமிக்கப்படுகிறவர்களும் மிக மிகச் சிலராகவே இருப்பர். இந்த நியமன முறையே பொதுவாக இப்பொழுது தள்ளுபடியாகிக் கொண்டு வருகிறது. இதற்கு அவ்வளவு மதிப்பும் கிடையாது.

பிரதிநிதிகளைத் தெரிந்தெடுப்பதற்காக, ஒரு நாடு அல்லது ஒரு மாகாணம், பிரதேச வாரியாகவும் வேறுவிதமாகவும் பிரிக்கப்படுமென்று மேலே சொன்னோமல்லவா, இந்தப் பிரிவினைகளுக்குத் தேர்தல் தொகுதிகள் என்று பெயர்.

ஒவ்வொரு தொகுதியிலும், பிரதிநிதிகளாக இருக்கவேண்டுமென்று பலர் விரும்புவர். இவர்கள், தங்களுடைய விருப்பத்தை ஒட்டர்களிடம் தெரிவித்து, தங்களையே பிரதிநிதிகளாகத் தெரிந்தெடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்வர். அதாவது ஒட்டர்களுடைய ஒட்டை அபேட்சிப்பர். இப்படி அபேட்சிக்கிற காரணத்தினால் இவர்களுக்கு அபேட்சகர்கள் என்று பெயர்.

ஒட்டுரிமை யுடையவர்களெல்லோருக்குமே அபேட்சகர்களாக நிற்க உரிமை யுண்டு. ஆனால் குறிப்பிட்ட ஒரு வயது அடைந்திருக்கவேண்டும். இந்த வயது வரம்பு ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒவ்வொரு விதமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சில நாடுகளில் பதினெட்டு வயது என்றும், இன்னும் சில நாடுகளில் இருபத்தைந்து வயது என்றும், மற்றும் சில நாடுகளில் முப்பது வயது என்றும் இப்படி ஒவ்வொரு விதமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பெரும்பாலான நாடுகளில் முப்பது வயது அடைந்தவரே அபேட்சகராக நிற்கலாம் என்பதே நியதியாயிருந்து வருகிறது.

இந்த அபேட்சகர்கள், ஒரு தொகுதிக்கு எத்தனை பிரதிநிதிகள் உண்டோ அத்தனை பேர் மட்டுமே இருந்தால் அத்தனை பேரும் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டு விடுவர். எதிர்ப்பின்றித் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் இவர்கள். இப்படிக்கின்றி, அதிகமான பேர் அபேட்சகர்களாக நிற்கும் பட்சத்தில் பெரும் பான்மையான ஓட்டுகள் யாருக்குக் கிடைக்கிறதோ அவர்கள் மட்டுமே தெரிந்தெடுக்கப்படுவர். இப்படித் தெரிந்தெடுக்கிற முறைமைக்குத் தேர்தல் என்று பெயர். தேர்தலில் வெற்றி பெற்ற பிறகு தான் ஒருவர் பிரதிநிதியாகிறார்; அதுவரையில் அவர் அபேட்சகரே.

தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள், நூற்றுக் கணக்கிலே இருப்பர். இவர்கள் ஒரு சபையாகக் கூடுவர். இந்தச் சபை, ஜனப் பிரதிநிதி சபை என்று பொதுவாக அழைக்கப்பெறும்.

இந்தச் சபையானது, தினந்தோறும் கூடி, நாட்டின் அன்றாட அரசியல் விவகாரங்களைக் கவனிப்பதென்பது முடியாதல்லவா? இதற்காக இந்தச் சபையானது, தனது அங்கத்தினராயுள்ள ஒரு சிலரிடத்தில் ஆளுங்கடமையை ஒப்புவிக்கிறது. ஆளுங்கடமையை ஒழுங்காகச் செய்துகொண்டுவர அதிகாரங்கள் வேண்டுமல்லவா? இந்த அதிகாரங்களையும் மேற்படி ஒரு சிலருக்குக் கொடுக்கிறது. இந்த ஒரு சிலர் சேர்ந்த சேர்க்கை அல்லது கூட்டு அல்லது குழுவுக்கு அரசாங்கம் என்று பெயர். இதைப் பற்றிச் சிறிது விரிவாக அடுத்த அத்தியாயத்தில் அறிந்துகொள்வோம்.

ஜனப் பிரதிநிதி சபையானது, தான் அன்றாடம் செய்யவேண்டிய கடமைகளையும், செலுத்தவேண்டிய அதிகாரங்களையும், அரசாங்கமாக அமைகிற மேற்படி ஒரு சிலரிடத்தில் ஒப்படைத்துவிட்டுச் சும்மா யிருப்பதில்லை. அவ்வப்பொழுது கூடி, அரசாங்கத்தின் சகலவிதமான செயல்களையும் கண்காணித்து வருகிறது; இதுகாறும் அரசாங்கம் செய்து

வந்த காரியங்களைப் பரிசீலனை செய்து, இனி, இன்னின்ன விஷயத்தில் இன்னின்னவிதமாக நடந்து கொள்ளவேண்டுமென்று அதற்கு-அரசாங்கத்திற்கு-வழி காட்டுகிறது; அரசாங்கத்திற்கும் ஜனங்களுக்கும் இருக்கவேண்டிய சம்பந்தம், ஜனங்களுக்குள்ளேயே பரஸ்பரம் ஒருவருக்கொருவர் இருக்க வேண்டிய சம்பந்தம், இவைகளை நிர்ணயிக்கிற சட்ட திட்டங்களை இயற்றிக் கொடுக்கிறது. இப்படிச் சட்ட திட்டங்களை இயற்றிக் கொடுப்பதனால் இது சட்ட நிர்மாண சபையாகவும் ஆகிறது. ஜனப் பிரதிநிதி சபையென்றாலும் சட்ட நிர்மாண சபை அல்லது சுருக்கமாக சட்ட சபையென்றாலும், ஒன்றையே குறிப்பதாக நாம் கொள்ளவேண்டும்.

இந்த ஜனப் பிரதிநிதி சபை அல்லது சட்டசபை, ஜனங்களுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் நடுவில் இருக்கிற ஒரு காவலாளி மாதிரி. இரண்டு பேருடைய நன்மைகளையும் இது பாதுகாக்கவேண்டும். இரண்டு பேருக்குமிடையேயுள்ள நல்லுறவை இது வளர்த்துக் கொடுக்கவேண்டும். ஜனங்களுடைய நம்பிக்கையைப் பொறுத்திருக்கிறது இந்தப் பிரதிநிதி சபையின் வாழ்வு; அப்படியே, இந்தப் பிரதிநிதி சபையின் நம்பிக்கையைப் பொறுத்திருக்கிறது அரசாங்கத்தினுடைய வாழ்வு.

சாதாரணமாக, பிரதிநிதி சபையின் ஆயுட்காலம், இரண்டு வருஷம் முதல் எழு வருஷம் வரை என்று ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒவ்வொரு விதமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் காலவரையறை முடிகிற ஒவ்வொரு தடவையும் தேர்தல் நடைபெறும்; பிரதிநிதிகள் தெரிந்தெடுக்கப்படுவார்கள்; அரசாங்கமும் அமையும். அசாதாரணமான காலங்களில், அசாதாரணமான காரணங்களுக்காக, மேற் சொன்ன காலவரம்பு முடிவதற்கு முந்தியே, பிரதிநிதி சபையும் அரசாங்கமும் கலைந்து போகலாம்; அப்படியே கால எல்லை முடிந்த சிறிது காலம் வரை நீடித்தும் இருக்கலாம். ஆனால் இந்த மாதிரி அடிக்கடி

நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தது; எப்பொழுதோ ஒரு சமயந்தான்.

பிரதிநிதி சபையானது, ஒரு சில நாடுகளில் ஒன்று மட்டுமாகவே இருக்கிறது. அநேக நாடுகளில், ஏறக்குறைய எல்லாப் பெரிய நாடுகளிலும், இரண்டு கிளைகளாகப் பிரிகின்றது. ஒரு கிளையை மேல் சபையென்றும், இன்னொரு கிளையை கீழ்ச் சபையென்றும் பொதுவாக அழைப்பர். ஆனால் இவைகளுக்கு ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒவ்வொரு விதமான பெயர் உண்டு. இந்த இரண்டு சபைகளும் சேர்ந்தே பிரதிநிதி சபை என்ற பொதுப் பெயரைப் பெறுகிறது. இந்தப் பொதுப் பெயரும் ஒவ்வொரு நாட்டில் ஒவ்வொரு விதமாக அழைக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக, இங்கிலாந்தில் பார்லிமெண்ட்¹ என்று சொன்னால், காமன்ஸ் சபை² என்று அழைக்கப்படுகிற கீழ்ச் சபை, லார்ட்ஸ் சபை³ அல்லது பிரபுக்கள் சபை என்று அழைக்கப்படுகிற மேல் சபை ஆகிய இரண்டையும் சேர்த்துக் குறிப்பதாகவே இருக்கிறது. ஆனால் எல்லா நாடுகளிலும் பெரும்பாலும் கீழ்ச்சபையே உண்மையான பிரதிநிதி சபையாகக் கருதப்பட்டும் அழைக்கப்பட்டும் வருகிறது.

ஒரு சில நாடுகளில் இரண்டு சபைகளுக்கும் ஒரே விதமான அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் பெரும்பாலான நாடுகளில் மேல்சபையைக் காட்டிலும் கீழ்ச் சபைக்குத்தான் அதிகாரங்கள் அதிகம். உதாரணமாக, அரசாங்கத்தின் வருஷாந்த வரவு செலவு திட்டத்தைப் பரிசீலனை செய்து அங்கீகரித்தல், புதிய சட்டங்களை இயற்றல் முதலிய பலவும் கீழ்ச்சபையின் அதிகாரத்திற்குட்பட்டனவாகவே இருக்கின்றன.

கீழ்ச்சபைக்கு அதிகமான அதிகாரங்கள் இருப்பது போலவே, அதிகமான அங்கத்தினரும் இருப்பர்.

¹ Parliament

² House of Commons.

³ House of Lords.

எந்த ஒரு நாட்டிலும் இதனை சகஜமாகப் பார்க்கலாம். மேல்சபையின் அங்கத்தினரின் எண்ணிக்கை எப்பொழுதும் குறைவாகவே இருக்கும்.

பிரதிநிதி சபை அங்கத்தினர்களுக்குப் பெரும்பாலான நாடுகளில், வருஷத்திற்கு இவ்வளவு என்று ஒரு தொகை சம்பளமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. சில நாடுகளில் படிச் செலவும், பிரயாணச் செலவும் மட்டுமே கொடுக்கப்படுகின்றன.

இதுகாறும் கூறியவற்றிலிருந்து ஜனப் பிரதிநிதி சபையானது, ஆளும் அதிகாரத்தை ஜனங்களிடமிருந்து பெற்று, அந்த அதிகாரத்தை மீண்டும் தன்னுடைய நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களான ஒரு சிலரிடம் ஒப்படைக்கிறது என்பதைத் தெரிந்துகொண்டோம். அப்படியானால், இப்பொழுது உலகத்துப் பெரும்பாலான நாடுகளில் ஜன ஆட்சி என்ற பெயரால் நடைபெறுகிற ஆட்சியை நேர்முகமான அல்லது பூரணமான ஜன ஆட்சியென்று சொல்லமுடியாது என்பது தெளிவாகிறது. பின் இதனை என்ன பெயரிட்டழைப்பது? ஜனப் பிரதிநிதித்துவ ஆட்சி என்ற பெயரிட்டே அழைக்கவேண்டும்; ஜன ஆட்சியின் பல அமிசங்களைக்கொண்ட ஓர் ஆட்சியென்றே சொல்லவேண்டும். இந்த ஜனப் பிரதிநிதித்துவ ஆட்சி முறைதான், மற்ற ஆட்சி முறைகள் எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது, எல்லா நாடுகளுக்கும் ஏற்றது என்று அறிஞர் சிலர் கருதுகின்றனர்.

4. அரசாங்கம்

ஜனப் பிரதிநிதிகள் ஒன்றுகூடி, தங்களிலே ஒரு சிலரிடம் ஆளும் அதிகாரத்தை ஒப்படைக்கிறார்கள். அந்த ஒரு சிலரே அரசாங்கமாக அமைகிறார்கள் என்று மேலே சொன்னோமல்லவா, இந்த ஒரு சிலர் எப்படி அரசாங்கமாக அமைகிறார்கள் என்பதை இனிச் சிறிது கவனிப்போம். ஜன ஆட்சி நிலவுகின்ற எந்த ஒரு நாட்டிலும் அரசியலில் பல கட்சிகள் உண்டு. எந்தக் கட்சிக்கு ஜனங்களிடமிருந்து அதிகமான ஓட்டுகள் கிடைக்கின்றனவோ அந்தக் கட்சிக்கே பிரதிநிதி சபையில் அதிகமான ஸ்தானங்கள் கிடைக்கின்றன. அதாவது அந்தக் கட்சியினரே பிரதிநிதி சபையில் அதிகமான பேராயிருக்கின்றனர். பிரதிநிதி சபையில், பெரும்பான்மைக் கட்சியென்று சொன்னால் அதிகமான பேரைக் கொண்ட கட்சியையே குறிக்கும். எந்த ஒரு கட்சிக்கும் தலைவர் இருப்பதுபோல் இந்தப் பெரும்பான்மைக் கட்சிக்கும் ஒரு தலைவர் இருப்பார். இவரிடத்திலேயே, அரசாங்கத்தை அமைக்கும் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்படும். இவர், தமது சகாக்களாக, பிரதிநிதி சபையிலிருந்து சிலரைத் தெரிந்தெடுத்துக் கொள்வார். ஏனென்றால் ஒருவரேயிருந்து அரசாங்கத்தை நடத்த முடியாதல்லவா?

பெரும்பான்மைக் கட்சித் தலைவர், அரசாங்கத்தை நடத்தும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டதும், அரசாங்கத்தின் தலைவராகிவிடுகின்றார். அப்பொழுது இவருக்குப் பிரதம மந்திரியென்று பெயர். இவரால் தெரிந்தெடுத்துக் கொள்ளப்படும் இவருடைய சகாக்களுக்கு மந்திரிகள் என்று பெயர். மந்திரிகள் இத்தனை பேர்தான் இருக்கவேண்டுமென்று ஒரு நிர்ணயங்கிடையாது. அந்தந்த நாட்டின் தேவைக்குத் தகுந்தபடி மூன்று பேர் முதல் இருபதுபேர் வரையில் இருப்பர். சில நாடுகளில், சில காலங்களில் இருபதுக்கு மேற்பட்ட மந்திரிகள் இருக்கவேண்டிய அவசியம்

ஏற்படுவதுண்டு. இவர்களனைவரும், பிரதம மந்திரியும் மற்ற மந்திரிகளும் சேர்ந்திருக்கிற கூட்டுக்கு மந்திரி சபை என்று பெயர். ஆங்கிலத்தில் காபினெட்¹ என்று அழைப்பர்.

ஆகவே, ஒரு நாட்டில் அரசாங்கம் நடைபெறுகிறதென்று சொன்னால் அந்த நாட்டின் பிரதிநிதி சபையில் பெரும்பான்மையோராயுள்ள கட்சியினரின் அரசாங்கம் நடைபெறுகிறதென்றே இப்பொழுது ஜன ஆட்சிக்கு முக்கியத்துவமும் மகத்துவமும் ஏற்பட்டிருக்கிற இந்தக் காலத்தில் அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். ஜன ஆட்சியானது எப்படிப் பெரும்பான்மையோர் ஆட்சியாகிறது என்பது இப்பொழுது நன்றாக விளங்குகிறதல்லவா?

பெரும்பான்மைக் கட்சியைச் சேர்ந்த ஒரு சிலரே அரசாங்கத்தை அமைக்கின்றார்களாயினும், இவர்கள், இந்த ஒரு சிலர், அரசாங்கமாக அமைந்து விட்டபிறகு, அதாவது அரசாங்கத்தினராகி விட்டபிறகு, கட்சிப் பற்றுடன் காரியங்களைச் செய்யக் கூடாது; தங்கள் கட்சி நலனை மட்டும் நாடக்கூடாது. எல்லோருக்கும் நடுநிலைமையாயிருந்து எல்லோர் நலனையும் நாடவேண்டும். அரசாங்கத்தை நடத்தும் பொறுப்பு இவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சொன்னால், நாட்டின் கேஷமம் பூராவும் இவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று தான் அர்த்தம்.

மந்திரிகள் கட்சிப்பற்றுடன் காரியங்களைச் செய்யக்கூடாது, கட்சி நலனை மட்டும் நாடக்கூடாது என்று சொன்னாலும், கட்சியின் கொள்கைகளை நடைமுறையில் கொண்டுவருவதற்கான நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளலாம்; எடுத்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றனர். ஏனென்றால், கட்சியின் கொள்கைகளை ஜனங்கள் முன்னிலையில் கிளத்தித்தானே அந்த ஜனங்களில் பெரும்பாலோரின்

ஓட்டை இவர்கள் பெற்றனர். மற்றும் ஜனங்களில் பெரும்பாலோருக்கு அந்தக் கொள்கைகளில் பிடித்த மிருந்ததனாலும், இவர்களைத் தெரிந்தெடுத்தால் அந்தக் கொள்கைகளை மிச்சயம் நடைமுறையில் கொண்டு வருவர் என்ற நம்பிக்கை இருந்ததனாலுமல்லவோ இவர்களைப் பிரதிநிதிகளாகத் தெரிந்தெடுத்தனர்? அப்படியானால் அந்தக் கொள்கைகளை நடைமுறையில் கொண்டுவருவது அந்தப் பிரதிநிதிகளின் கடமையல்லவோ? கொண்டுவருவது, அந்தப் பிரதிநிதிகளின் சிலரான மந்திரிகளின் கடமையல்லவோ? இங்கே ஜனங்களென்று சொன்னால் ஓட்டுரிமைபெற்ற ஜனங்கள், அதாவது ஓட்டர்கள் என்றே அர்த்தப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

மந்திரிகள், பிரதிநிதி சபைக்குப் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டியவர்கள்; பிரதிநிதிகள், ஓட்டர்களுக்குப் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டியவர்கள். இதுதான் பிரதிநிதித்துவ ஆட்சியின் வரிசைக்கிரமம். இதை வேறுவிதமாகவும் சொல்லலாம். ஜனங்கள் தங்களுடைய ஆளும் அதிகாரத்தை, பிரதிநிதிகளிடம் சிறிது காலத்திற்கு, முந்திச் சொன்னபடி இரண்டு வருஷமோ, மூன்று வருஷமோ, ஏழு வருஷமோ, அந்தந்த நாட்டில் நிர்ணயித்திருக்கிற காலப்பவரை இரவல் கொடுக்கின்றனர்; இந்தப் பிரதிநிதிகள், தங்களிலே ஒரு சிலரான மந்திரிகளிடம் ஆளும் பொறுப்பை, அந்த மந்திரிகள், தங்களுடைய நம்பிக்கையைப் பெற்றிருக்கிற காலம் வரையில், இரண்டு வருஷத்திலிருந்து ஏழு வருஷத்திற்குட்பட்டு, இரவல் கொடுக்கின்றனர். இப்படி இரவல் கொடுத்த பிறகு, ஓட்டர்களோ, பிரதிநிதிகளோ, மந்திரிகளின் அன்றாட நிருவாகத்தில் தலையிடுதல் கூடாது. மந்திரிகளுக்குச் சம்பளம், படிச்செலவு முதலியன உண்டு என்பதை நாம் சொல்லத் தேவையில்லை.

அரசாங்கமென்பது, சிறியனவும் பெரியனவுமான பல பாகங்கள் சேர்ந்த ஒரு மொத்தம். பல அறைகளைக் கொண்ட வீடு, பல கிளைகளையுடைய

ஒரு மரம், பல கருவிகள் சேர்ந்த ஒரு யந்திரம், இப்படி ஏதேனும் ஒன்றைப்போல என்று சொல்லலாம். பலர் வேலை செய்கிற. பல கிளைக் காரியாலயங்களுையுடைய ஒரு தொழில் ஸ்தாபனம் என்று சொல்வதுமுண்டு. ஆக அரசாங்கமென்பது சிக்கல் நிறைந்தது; ஒன்றோடொன்று இணைத்துக்கொண்டிருக்கும் சங்கிலி போன்றது. அரசாங்கத்தின் குறை நிறைகளை நாம் எடுத்துக் காட்டுகிறபோது இந்த உண்மையை மனதில் வைத்துக்கொள்வது நல்லது.

பொதுவாக அரசாங்கத்தை இரண்டு பெரிய கூறுகளாகப் பிரிப்பர். ஒன்று நீதிப் பிரிவினை; மற்றொன்று நிர்வாகப் பிரிவினை. சட்டதிட்டங்களை ஒழுங்காக நிறைவேற்றச் செய்தல், இவற்றை மீறி நடப்பவருக்கு, அந்தச் சட்டதிட்டங்களில் கூறியிருக்கிறபடி தண்டனை விதித்தல் முதலியன, இந்த நீதிப் பிரிவினையின் கடமைகள். ஒரு தோட்டத்திற்குப் போட்டிருக்கிற வேலி போன்றது இந்த நீதிப் பிரிவினைபென்று கூறலாம். ஹைகோர்ட், ஜில்லா கோர்ட் முதலிய நீதி வழங்கும் அல்லது ஜனங்களுக்கு நியாயம் கிடைக்குமாறு செய்யும் ஸ்தாபனங்கள் பலவும் இந்தப் பிரிவினையைச் சேர்ந்தவையே.

ஜனங்களுக்கு நியாயம் கிடைக்கச் செய்வதோடு அரசாங்கத்தின் கடமை முடிந்துவிடாது. அவர்களுடைய தினசரி வாழ்க்கை நல்ல முறையில் நடைபெறுமாறு செய்யவேண்டும்; அவர்களுக்குக் கல்வி வசதி, சுகாதார வசதி, பொருளாதார வசதி முதலியவற்றை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும். மற்றும் அஃது-அரசாங்கம்—பிறநாட்டு அரசாங்கங்களுடன் நல்ல முறையில் பழகி அவற்றின் நட்பைச் சம்பாதித்துக்கொள்ளவேண்டும்; அந்த நட்பைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு வரவும் வேண்டும். இப்படிப் பலவற்றைக் கவனிப்பது நிர்வாகப் பிரிவினை. இதற்காக, இந்த நிர்வாகப் பிரிவினையானது பல உட்பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. இந்த உட்பிரிவுகளுக்கே

இலாகாக்கள் என்று பெயர். இந்த இலாகாக்களில் ஒன்றையோ, சிலவற்றையோ மேற்பார்வை செய்கிறவர், பொறுப்பாக இருந்து நடத்திக் கொடுக்கிறவர், இவரே மந்திரி. ஒவ்வோர் இலாகாவின் கீழும் பல கிளை இலாகாக்கள், சில்லரை இலாகாக்கள் இருக்கும். இந்த இலாகாக்களில் வேலை செய்கிறவர்களை உத்தியோகஸ்தர்கள். ஒவ்வொரு மந்திரியின் கீழும் இத்தகைய உத்தியோகஸ்தர்கள் பலர் இருப்பார்கள்.

அரசாங்கமானது, நீதிப்பிரிவினை, நிருவாகப் பிரிவினை என்று இரண்டாகப் பிரிவதோடு வேறுவிதமாகவும் பிரிவதுண்டு. எப்படியென்றால், ஓர் அரசாங்கம், தன் எல்லைக்குட்பட்ட பிரதேசம் பூராவையும் தானே நேரில் நிருவாகம் செய்யமுடியாது. இதற்காக அந்தப் பிரதேசத்தைச் சில பெரிய பகுதிகளாகவும், அந்த ஒவ்வொரு பெரிய பகுதியையும் பல சிறு பகுதிகளாகவும் பிரிக்கிறது. இந்தப் பிரிவினையை யொட்டித்தான் தேர்தல் தொகுதிகள் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன என்று ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறோமல்லவா? இப்படிப் பிரித்து, தன் அதிகாரங்களில் சிலவற்றை அவைகளுக்கு பகிர்ந்துகொடுத்து நடத்துமாறு செய்கிறது. உதாரணமாக, நமது இந்தியாவை, சில மாகாணங்களாகவும், ஒவ்வொரு மாகாணத்தையும் பல ஜில்லாக்களாகவும், ஒவ்வொரு ஜில்லாவையும் அநேக கிராமங்களாகவும் பிரித்திருக்கிறார்களல்லவா? இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் பகிர்ந்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த அதிகாரங்களை அமுல் நடத்துவதற்கான ஸ்தாபனங்களே மாகாண அரசாங்கம், ஜில்லா போர்ட், கிராம பஞ்சாயத்து முதலியன. இந்த ஸ்தாபனங்களின் அதிகாரங்கள், ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒவ்வொரு விதமாக வரையறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஓர் அரசாங்கம் ஜனங்களுக்கு அனுகூலம் உண்டாகிற முறையில், தன் அதிகாரங்களிற் பலவற்றை இப்படிப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது.

பொதுவாகச் சொல்லப்போனால் உண்மையான ஓர் அரசாங்கமானது, ஜனங்களிடமிருந்தே பிறக்கிறது; ஜனங்களாலேயே நடத்தப்படுகிறது; ஜனங்களுக்காகவே நடைபெறுகிறது. இப்படிப்பட்ட ஓர் அரசாங்க அமைப்புக்குத்தான் இப்பொழுது உலகத்தில் மதிப்பு இருக்கிறது. இதனை குடியரசு, ஜனஆட்சி, ஜனநாயக ஆட்சி என்று பல பெயர்களிட்டு அழைப்பர். ஒரு நாட்டில் சுய ஆட்சி நடைபெறுகிறது என்றால், அங்கு இத்தகைய அரசாங்க அமைப்பு இருப்பதையே குறிக்கும்.

இங்ஙனம் ஜனங்களிடமிருந்து பிறந்து, ஜனங்களுக்காகவே ஓர் அரசாங்கம் இருந்தபோதிலும் அது தனியான ஒரு சக்தி. அதற்கென்று சில உரிமைகளும் கடமைகளும் உண்டு. இந்த உரிமைகளுக்குப் பங்கம் ஏற்படாமல் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும், கடமைகளைச் செய்யவும் அது முன்வருகிறபோது, அதனை ஜனங்கள் தடை செய்யக்கூடாது; அதனுடன் ஒத்துழைக்க வேண்டும்.

தவிர, ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறபடி, ஜனங்கள், தங்களால் தெரிந்தெடுக்கப்படுகிற பிரதிநிதிகள் மூலம் தங்களுடைய ஆளும் அதிகாரத்தை, குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்திற்கு அரசாங்கத்தினிடம் ஒப்புவிக்கிறார்கள். ஒப்புவித்துவிட்டபிறகு, அதனுடைய காரியங்களில் தலையிடவே கூடாது. தலையிடுவார்களானால், அரசாங்கமானது அதன் உரிமைகளை நிலைநாட்டவோ, கடமைகளை நிறைவேற்றவோ முடியாது. இதனை ஜனங்கள் நன்கு உணரவேண்டும்.

ஆனால் இப்படி உணர்ந்துகொண்டு விட்டதாகச் சொல்லி ஜனங்கள் சும்மாயிருக்கலாமா? அரசாங்கம் என்ன செய்கிறது என்பதில் கவனஞ் செலுத்தாமலிருக்கலாமா? அரசியல் விவகாரங்களில் சிரத்தை கொள்ளாமலிருக்கலாமா? கூடவேகூடாது. அப்படிக்கவனக் குறைவாகவும் சிரத்தை யில்லாமலும் ஒரு நாட்டு ஜனங்கள் இருப்பார்களானால், அந்த நாடு சீரழிந்து போகும்; அந்த ஜனங்களும், சுயமாக,

அதாவது சுய அந்தஸ்துடனும் சுய மதிப்புடனும் வாழமுடியாது.

அரசியலில் சிரத்தை கொள்வதாவது என்ன? அரசாங்கத்திற்கு எப்படித் தனியான சில உரிமைகளும் கடமைகளும் உண்டோ அப்படியே ஜனங்களுக்கும் சில உரிமைகளும் கடமைகளும் உண்டு. இந்த உரிமைகளையும் கடமைகளையும் உணர்ந்து நடத்தலே அரசியலில் சிரத்தை கொள்வதாகும். தங்களுடைய உரிமைகளையும் கடமைகளையும் உணர்ந்து நடக்கின்றவர்களே சரியான பிரஜைகள்; முழுப் பிரஜைகள். நாம் ஒவ்வொருவரும் இத்தகைய முழுப் பிரஜையாயிருந்து வருவோமாக!

பி. ஜோ. பி. பிரசுரங்கள்

சமீப வெளியீடுகள்

வெ. சாமிநாத சர்மா எழுதியவை

பிளேட்டோவின் அரசியல் (2-ம் பதிப்பு)...	7	0	0
அரசியல் வரலாறு ...	2	10	0
கார்ல் மார்க்ஸ் (2-ம் பதிப்பு) ...	3	4	0
ருஷ்யா—சரித்திர வரலாறு ...	1	8	0
ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்—ஒரு தீர்க்கதரிசி ...	2	4	0
மானிட ஜாதியின் சுதந்திரம் (5-ம் பதிப்பு)...	1	4	0
ஆசியாவும் உலக சமாதானமும் ...	2	8	0
ஐக்கிய தேச ஸ்தாபனம் ...	2	0	0
சார்லஸ் டார்வின் (2-ம் பதிப்பு) ...	0	8	0
ஸர் ஐஸக் நியூட்டன் ,, ...	0	8	0
தாமஸ் எடிஸன் ,, ...	0	8	0
அரசாங்கத்தின் பிறப்பு ...	0	8	0
பிரஜைகளின் உரிமைகளும் கடமைகளும்...	0	8	0
அரசியல் கட்சிகள் ...	0	8	0
நமது தேசீயக் கொடி ...	0	8	0
மாஜினி (2-ம் பதிப்பு) ...	0	8	0
மாஜினியின் மனிதன் கடமை ...	3	8	0
மாஜினியின் மணிமொழிகள் ...	0	12	0
ரூஸ்ஸோ ...	1	8	0
ரூஸ்ஸோவின் சமுதாய ஒப்பந்தம் ...	3	4	0
(3-ம் பதிப்பு)			
பார்லிமெண்ட் ...	2	0	0
அபிமன்யு (நாடகம்) ...	0	12	0
கிரீஸ்—வாழ்ந்த வரலாறு			அச்சில்
சமுதாய சிற்பிகள்			,,
ராஜதந்திர—யுத்தகலப் பிரசங்கங்கள்			,,
(தபாற் செலவு வேறு)			

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

புதுக்கோட்டை :: திருச்சி ஜில்லா

எல்லா புத்தகசாலைகளிலும் கிடைக்கும்.

Essentials of Gandhism

இத் நூலாசிரியர் தமிழாங்கிய

மினேட்டோவின்

அரசியல்

(இரண்டாம் பதிப்பு)

கிரேக்க அரசியல் ஞானியாகிய மினேட்டோவின் நூல்களில் இந்த அரசியல் சிறந்த தென்பர் அறிஞர். சம்பாஷணை வடிவமையுள்ள இந்த நூலில், அரசியலின் ஒவ்வொரு பகுதியும் தெளிவாக ஆராயப்படுகிறது. தனி மனிதனுடைய வாழ்க்கையும் சமுதாயத்தினுடைய வாழ்க்கையும் எப்படி எப்படி அமைதல் வேண்டுமென்பது விளக்கிக் காட்டப்படுகிறபோது, வாசகர்களின் சிந்தனைச் சக்கரம் தானாக ஓட ஆரம்பிக்கும். ஒவ்வொருவரும் ஆழ்ந்து படித்து அனுபவிக்க வேண்டிய நூல்.

டெம்மி 1×8 பக்கம் 336 விலை ரூ. 7—0—0

தபாற் செல்வு தனி

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்
புதுக்கோட்டை

திருச்சி ஜில்லா

அச்சிட்டது: ஜானகி பிரிண்டிங், புதுக்கோட்டை.